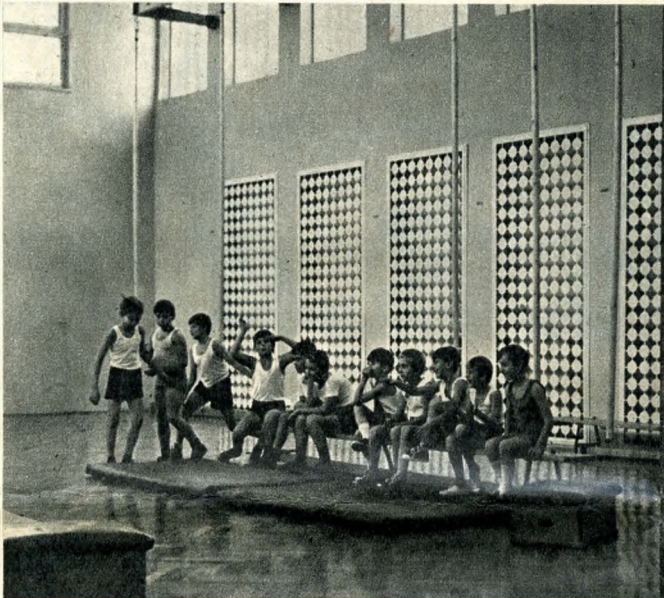

A „Csokiiskola” előtt már a parkot rendezik

A tornatermek szépek, világosak, felszerelésük jó, de alapterületük sajnos kicsi!

Egy fiú, három lány, teljes az asztaltársaság

Az ilyen szép és modern ebédlőben beszélgetni is kellemes

1972 NOV 22

372.220 Pajtás

A ragyogó, világos osztálytermekbe be se téved az árnyék

FEKETE / FEHÉR

A CSOKIISKOLÁBAN

— Gyönyörű új iskola! De a színe!...

— Nekem az is tetszik...

— Olyan, mintha keserű csokoládéból volna, úgy is hívjuk: „csokiiskola”.

Szeptember első napjában nyitotta meg kapuit a budapesti Fűredi úti lakótelep Újvárospark utcai iskolája. Huszonnégy tantermmel ezer gyerek otthona lett.

Az épület hivatalos és műszaki átadása után megkérdeztem a gyerekeket: mi tetszik, mi nem tetszik, mit terveztek volna másképpen?

A beszélgetéshez Christe Rezső igazgató segítségét is kértem.

Egy csokor gyerek a legapróbbak közül

szép új iskola, de sajnos a panaszai is jogosak. Mintha két tizenkét tantermes iskolát ragasztottak volna egybe két tornateremmel, két kémiai előadóval, sőt két lépcsőházzal. Ha egy tanár például a következő óráját a „másik” iskolában tartja, kénytelen legyalogolni a földszintre, mert csak ott mehet át a másik lépcsőházba. Keskenyek a lépcsők is, két ember nem fér el egymás mellett, így közlekedési rendet kellett megszabnunk. A javításokat nagy gonddal végzik ugyan a 43-as Építő Vállalat dolgozói, de a tervezési hibák ellen nem tehetnek semmit ők sem.

Először Tuza Anikó 7/d osztályos pajtással találkoztunk.

— Szörnyen komor az iskolának színe, elüt a telep világosszürke házeitől, de belül nagyon szép. Kényelmes, világos és tiszta.

— Mi tetszik?

— Szép a kék, fehér és piros színekben váltakozó folyosó, világosak az osztályok, kétoldalról kapjuk a fényt, és a hátul ülők sincsenek messze a táblától.

— Kár, hogy nem lehet az udvaron a fűre lépni — kapcsolódott be a beszélgetésbe Németh Kati, hetedikes —, a játéktér kicsi ennyi gyerekeknek!

Az iskolaépület hasznos és alkalmasan tulajdonságairól ezután a hetedik bések mondanak véleményt:

— Két tornatermünk is van, meccset mégsem tudunk játszani, mert még

egy kosárlabdapályát sem lehet felfesteni egyikben sem, annyira kicsik. Mind a kettő. Az ablakok védőrácsa pedig olyan gyenge, hogy a labda benyomja és betörik mögötte az üveg.

— Rosszul tervezték a táblákat, ha kinyitjuk a szárnyát, nem lehet bejönni tőle az ajtón...

— Minden iskolába olyan világítás kellene, amilyen nálunk van. Modern, szögletes burák vannak, jó sok fényt adnak.

— Nagyon szép a lányok gyakorlati terme, a konyha is!

— Kár, hogy a folyosói ivókat nem lehet használni!

— Két kémiai előadónk van, nagyon szépek és modernek, de fizikatermet nem terveztek. A tanár bácsiival most alakítjuk át az egyik kémiát fizikai előadóvá.

— Nagyon örülünk a gardrobszobáknak. Minden osztály külön kis helyiségben tarthatja a kabátokat és az utcai cipőket, csak kár, hogy néhánynak már rossz a zárja.

— Mi, napközisek viszont joggal panaszkodhatunk. A mi termeink kisebbek, mint az osztálytermek, pedig legalább tanítás után jó lenne a kényelmesebb asztal és szék. Sajnos, a napközik elég sötétek is!

Sok dicséret szó, hálás köszönet hangzott el a gyerekek szájából, de jó néhány panasz is.

Mit mond az új iskola igazgatója, Christe Rezső a gyerekek véleményéről?

— A gyerekek jó műszaki átvéveinek bizonyultak. Valóban nagyon sok örömet szerez nekünk a

És mi volt a gyerekek végső véleménye?

„Az iskolánk szép, kényelmes, egészséges, és ami nem jó benne, azt is megszokjuk majd. Köszönjük a szép iskolát, de a tervezők, amikor legközelebb iskolát terveznek majd, kérjenek véleményt a tanároktól és a gyerekektől is, hiszen mi élünk és tanulunk az iskolában, szeretnénk teljesen otthon érezni benne magunkat!”

Sok millió forintot emészt fel egy iskola építése és berendezése. Amíg egy épület terve a rajzasztalon van, még falakat is elmozdíthat a ceruza, ha elkészült az iskola, a tervezésből eredő hibákat már valóban csak „megszokni” lehet.

G. A.

Fotó: Wagner Margit